

Arrest

nr. 111 943 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2013 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LEFEVRE loco advocaat W. CORSTJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanspraak ongelooftwaardig is en omdat hij niet afkomstig is uit de regio waar een lokaal conflict heerst..

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging en tot het herhalen, bevestigen, uitbreiden, wijzigen en soms zelfs manifest tegenspreken van eerder afgelegde verklaringen. Zo wijkt verzoeker huidig betoog in zijn verzoekschrift aangaande de plaats waar hij zou hebben verbleven in de periode onmiddellijk na de bewuste dag in december 2010 waarop hij en zijn toenmalig liefje A. Z. door haar familie werden betrappt toen ze bij haar thuis seksuele betrekkingen hadden, ernstig af van zijn eerdere verklaringen hieromtrent. Immers, waar hij thans aangeeft dat nadat hij gevluucht was en zijn vader van het incident op de hoogte had gebracht, hij op advies van laatstgenoemde meteen naar een nabij gelegen dorp ging teneinde een mogelijke confrontatie met de familie van A. Z. te vermijden, verklaarde hij, geheel in strijd hiermee, eerder aan de commissaris-generaal dat wanneer hij zijn vader over het gebeuren inlichtte, deze hem "zei dat" hij "thuis moest blijven en nergens heen moest gaan" en dat hij tot 20 februari 2011 -de dag na de aanval op hun huis, welke hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal slechts enkele dagen na de betrapping had gesitueerd, wat de commissaris-generaal terecht deed oordelen dat verzoeker zich tegenspreekt aangaande de chronologie van de asielfeiten- gewoon thuis bleef wonen en naar school ging om vervolgens, na de aanslag op hun huis, op advies van zijn vader naar het huis van een vriend in het dorp Maral te gaan, waar hij enkele dagen verbleef (gehoorverslag CGVS 18 februari 2013, p. 4, 6 en 7). In de bestreden beslissing wordt (in die zin) dan ook terecht het volgende overwogen: "Uw verklaringen zijn merkwaardig. Immers, als de familie van het meisje niet geneigd was om de beslissing van de dorpsraad te volgen en uw huis aanviel, stelt zich toch de vraag waarom ze u niet eerder hebben aangepakt, u ging immers nog altijd gewoon naar school en woonde thuis in. Nochtans werd u gedurende al die tijd met rust gelaten en was het enkel uw vader die werd gehoord en nadien werd bedreigd. Bovendien zei u in eerste instantie dat op de eerste bijeenkomst van de Panchayat uw vader werd gezegd zijn zoon voor te leiden, wat hij niet heeft gedaan (gehoorverslag CGVS p.4). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u nog tot 19 februari 2011 gewoon verder kon gaan naar school, zonder enige persoonlijke bedreiging ten aanzien van uw persoon, en zonder te zijn gehoord of te zijn geïnterpelleerd in deze zaak, niettegenstaande u gewoon in het dorp verbleef en uw leven er zijn normale gang ging. Het is dan ook totaal niet plausibel dat de Panchayat pas op 12 december 2012 met een beslissing zou zijn gekomen, zogezegd omdat ze wachtten tot u zich zou presenteren, niettegenstaande u de eerste maanden na het incident gewoon in het dorp was te vinden maar zelf geen aanstalten maakte om u bij de dorpsraad te gaan melden of verdedigen (gehoorverslag CGVS p.9 en p.3). Het is echter weinig geloofwaardig dat de Panchayat meer dan een jaar lang zou wachten op uw verschijning en pas een finale beslissing gaven in december 2012 op een moment dat u al naar het buitenland was vertrokken en ook uw ouders het dorp al hadden verlaten (gehoorverslag CGVS p.4 -5)." Het gaat niet op om, zoals verzoeker in casu doet, na confrontatie met een negatieve beslissing/weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen plots te wijzigen en uit te breiden, in een poging deze alsnog logisch, geloofwaardig of coherent te laten overkomen. Verzoeker geeft thans ook een geheel andere uitleg waarom A. Z. de bewuste dag in december niet met haar familie mee naar een bruiloft ging. Hij spreekt zichzelf ook tegen waar hij thans oppert dat bij de betrapping door de ouders van A. Z. haar moeder zou geroepen hebben dat zij beiden eerst hun kleren moesten aandoen. Immers, eerder gaf verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat de moeder van A. Z. op het ogenblik van de betrapping niets riep en dat de vader en een broer van A. Z. haar hier zelfs de kans niet toe gaven (gehoorverslag CGVS 18 februari 2013, p. 6). Voorts is het opmerkelijk dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift meermaals wijst op het feit dat de familie van A. Z. tot een hogere kaste zou behoren dan zijn familie. Hij repte hier eerder immers met geen woord over en nam het woord 'kaste' tijdens zijn gehoren zelfs op geen enkel moment in de mond.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. De door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoede documenten wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Ze vermogen geenszins de ongeloofwaardigheid van zijn relaas enigszins te herstellen. Met betrekking tot de documenten aangaande de medische problematiek van verzoekers vader en diens opname in een ziekenhuis wordt vastgesteld dat hierin enkel de door verzoekers vader opgelopen verwondingen worden vermeld, maar hieruit kan, zo stelde de commissaris-generaal eveneens terecht vast, niet worden afgeleid in welke omstandigheden deze letsels werden veroorzaakt. De kopie van de identiteitskaart van verzoekers vader en het document van de familiesamenstelling zijn een loutere aanduiding van verzoekers identiteit welke niet ter discussie staat. Betreffende de foto's van beweerdelijk A. Z., haar vader en een nonkel, merkt de Raad op dat deze foto's om het even wie

kunnen afbeelden. Ze geven geen uitsluitel over de identiteit van de personen die erop worden afgebeeld en bevatten geen enkele informatie over hen, laat staan over de problemen die verzoeker beweerdelijk door en met hen zou kennen. Ze brengen dan ook wezenlijk niets bij aan zijn relaas en vermogen, zo weze herhaald, geenszins de geloofwaardigheid ervan te herstellen. De Raad benadrukt bovendien dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontkracht.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 augustus 2013, stelt verzoekende partij dat er vertalingsproblemen waren tijdens het gehoor, zij zeer zenuwachtig was en de feiten zich lang geleden voordeden, zodat de tegenstrijdigheden kunnen verklaard worden. Verzoekende partij vervolgt dat de asielmotieven betrekking hebben op een seksuele aangelegenheid wat zeer ernstig is vermist zij moslim is, en zij de dood riskeert omwille van haar liefdesrelatie. Tot slot stelt verzoekende partij dat wel een beslissing werd genomen door de dorpsraad en dit soort schijnprocessen zelfs op Youtube worden opgenomen.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking van 26 augustus 2013 opgenomen grond weerleggen.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat er vertalingsproblemen waren tijdens het gehoor, merkt de Raad op dat verzoekende partij geenszins aantoont wat er fout vertaald is en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. De Raad wijst er bovendien op dat, indien zij tolken- of taalproblemen ondervond, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoekende partij heeft dit echter nagelaten en maakt voor het eerst een opmerking over de vertaling tijdens de terechtzitting. Deze opmerking is niet alleen onvoldoende gemotiveerd, maar ook laattijdig. Verder wijst de Raad er op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien kan uit het gehoorverslag niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze. Dat de feiten zich lang geleden voordeden, biedt evenmin een verschoning voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekende partij slaagt er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen waardoor ze door de Raad worden beaamd en overgenomen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat wel een beslissing werd genomen door de dorpsraad, stelt de Raad vast dat zij hierbij volledig voorbij gaat aan wat in de bestreden beslissing gemotiveerd staat. Er wordt immers geenszins ontkend dat er een beslissing werd genomen, doch wordt wel geoordeeld dat het ongeloofwaardig is dat de Panchayat meer dan een jaar lang zou wachten op de verschijning van verzoekende partij en pas een finale beslissing namen in december 2012 op een moment dat verzoekende partij al naar het buitenland was vertrokken en ook haar ouders het dorp al hadden verlaten. Er mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat gezien de ernst ervan de dorpsraad spoed achter deze zaak zou zetten en zeer snel zou overgaan tot een uitspraak of regeling, wat klaarblijkelijk pas twee jaar later is gebeurd.

Het argument van verzoekende partij dat dit soort schijnprocessen zelfs op Youtube worden opgenomen, brengt geen zoden aan de dijk.

Voor het overige beperkt verzoekende partij zich louter tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS